

SHAKESPEARE

MACBETH

Traducere de
Ion VINEA

Ediție îngrijită de
Anca-Gabriela-SÂRBU

AGORA
București, 2006

ISBN (10): 978-973-7744-00-7
ISBN (13): 978-973-7744-01-1

ACTUL I

SCENA 1

Un loc pustiu. Tunete și fulgere. Intră trei vrăjitoare.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Când fi-vom iar, tustrele, noi,
Sub fulger, trăsnete și-n ploi?

A DOUA VRĂJITOARE

Când zurbaua s-a sfârșit
Cel învins c-a biruit.

A TREIA VRĂJITOARE

Va fi-nainte de-asfințit.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

În care loc?

A DOUA VRĂJITOARE

În bălării.

A TREIA VRĂJITOARE

Pe Macbeth spre-a-l întâlni.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Vin îndată, Cotoșman.

A DOUA VRĂJITOARE

Ne-a strigat broscoiul, haidem.

TUSTRELE

Ce mi-e slut, ce mi-e frumos,
Prin duhoare și prin pâclă să plutim în sus
și-n jos.

(Ies.)

SCENA 2

O tabără lângă Forres. Goarne în culise. Intră Duncan, Malcolm, Donalbain, Lennox și suita. Întâlnesc un sergent plin de sânge.

DUNCAN

Rănitul cine-i? După cum arată
Ne-ar spune, poate, starea cea mai nouă
A răzvrătirii.

MALCOLM

E sergentul care
Ca brav și bun ostaș s-a războit
Să nu cad prins. Salut, viteaz prieten!
Dă seama regelui de mersul luptei
Din care vii.

SERGENTUL

Era nehotărâtă,
Așa cum doi înotători sleiți
Se prind în brațe și se stânjenesc.
Macdonwald cruntul, înrăit rebel,
Că firea-n el de-aceea viermuit-a
Cu tot ce-a zămislit mai ticălos,
Primi-ntăriri din insule, din vest,
De pedestrași ușor și greu armați.
Zâmbea Fortuna țintei lui drăcești
Părând a răzvrătitului muiere.
Dar în zadar. Căci în disprețul ei,
Macbeth viteazul, vrednic de-al său nume,
Cu spada-n vânt de sânge fumegândă,
Copil al biruinții-și taie drum
Și-ntâmpină pe ticălos.
Nu-i strânge mâna, nu-și ia bun rămas,
Ci-l descusu din fălci până-n buric,
Pe zidul nostru proțâpindu-i capul.

DUNCAN

O, vrednic văr! Viteaz între viteji!

SERGENTUL

Dar cum din pragul soarelui răsare,
Zbucnesc furtuni cu trăsnete și-urgii,
Tot din acest izvor al mântuirii
Prăpădul se porni. O, rege,-ascultă!
De-abia-i silise legea și bravura
Pe-acești pedestri sprinteni să dea dosul,
Când regele norveg prinzând prilejul
Cu spor de oști și arme nou călite
Dă iureș iar.

DUNCAN

Și căpitanii noștri,
Macbeth și Banquo, s-au temut?

SERGENTUL

Precum

Un leu de iepuri, și de vrăbii - un vultur,
Erau, spun drept, și trebui să dau seamă,
Ca niște tunuri pline vârf cu schijă
Ce-și slobozeau de câte două ori
Lovirile-n vrăjmaș. Vroit-au oare
Să-nalțe-un nou calvar, sau să se scalde
În fumegânde răni? Nici eu nu știu.
Dar mă sfârșesc. Și rana-mi cere leacuri.

DUNCAN

La fel de bine-ți stau și răni, și vorbe:
Simt izul cinstii-n ele.Îngrijiți-l.

(Iese sergentul sprijinit. Intră Ross.)

Dar cine vine?